

BOGARAK. (Lásd a 330. lapon.)

XLIV. kötet, 21. szám.

Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1893. május 21-én.

ERŐS AKARAT: FÉL GYŐZELEM.

— Magán jelenet. —

Imre (asztal mellett ül s lámpás-fénynél könyvben lapozgat, majd a fali órára néz). Mindjárt kilencz óra! Már jóformán ideje volna hogy lefeküdjem s még nem vagyok kész holnapra az írásbeli dolgozatommal. (Boszusan.) Eh, így nem is leszek kész vele, ha egyebet olvasok. Ámbár... hiszen mindegy! Már eleget törtem rajta a fejemet, de mind hiába, nem boldogulok: azt az egy mondatot nem tudom lefordítani. (Elbusultan.) Már erre a dolgozatra nem fogja a tanár ur ráírni, hogy »jeles«, apácska sem fog megdicsérni... De hát tehetek én róla?

Kedves jó apácskám!... pedig látom, mennyire örül, mikor az iskolából jó osztályzatot hozok haza... Minap is megvette nekem ezt a szép könyvet, pedig épp csak hogy említettem, mennyire szeretném. No, ha már a feladványomat nem tudom megcsinálni, hát legalább ezt olvasom... olyan érdekes ennek a bátor Miklósnak a története. (Olvasni kezd.) Félt ettől is, attól is, de utoljára mindig győzött, mert igazában mégis kemény vitéz volt, aki nem tágitott, ha egyszer bele fogott valamibe. Kíváncsi vagyok, milyen kalandja lesz most ott a víz partján... (Hirtelen becsapja a könyvet.) Nem! Ezzel az olvasással nem készítem el a dolgozatomat... már csak mégis megpróbálom újra. (Félre teszi a könyvet s előveszi az írást.)

Itt van, tessék! Kész volna az egész, csak ez az egy szerencsétlen mondat hiányzik. Mit csináljak vele? Hogy fordítsam le, mikor nem tudom elolvasni a latin eredetét, melyet a tanár ur diktálására

irtam le... Az igaz... magam is hibás vagyok egy kicsit... oly gyorsan firkantottam le, hogy most nem tudom elolvasni... Az iskolában azt hittem, hogy nem fogom elfelejteni, de most nem bir az eszembe jutni ez a boldogtalan latin szó... (Merőn nézi az írást.) A második betű mintha *o* volna... de az első? Talán *s*... talán *n*... vagy *u*? Hát még a harmadik? Talán *l*... vagy *d*... ki tudná? Nézhetem akár reggelig, ki nem találok. Jobb lesz, ha bele nyugszom, hogy ezuttal hibás dolgozatot adok be. (Félre tolja az írást.)

Ez bizony nem nagy dicsőség lesz annyi jeles dolgozat után. A tanár ur csodálkozni fog... apácska pedig aligha megdicsér. Hiszen ha tudnék segíteni a bajon! Bizonyosan benne van a haszontalan szó itt a szótárban (elő veszi a szótárt) de hogy találjam meg? (Csak úgy találgatva lapoz.) Van itt vagy huszezer szó... az már csak lehetetlen, hogy kikutassam melyikhez hasonlít leginkább az az elírkantott szó? (Beecsapja a szótárt.) Eh, minek is töltöm vele az időt! Inkább olvasom még egy kis ideig a bátor Miklós történetét, aztán lefekszem. (Elő veszi a könyvet és olvas.)

Nagyon érdekes... ahá! Tudtam, hogy megteszi... félt a víztől, pedig az uszó iskolában bízta a mester, hogy már tud uszni... még sem akart a vízbe menni... de mikor öcsikéje bele esett a folyóba, elszántan ugrott utána és megmentette... Bizony megérdemelte a dicséretet, amit apja mondott neki, hogy ime megmutatta, hogy aki igazán, erősen akar valamit azt meg is tudja tenni.

Hm! Csakhogy ez nem igaz ám! Tessék idejönni bátor Miklós barátomnak és hadd

akarja bár milyen erősen lefordítani ezt a latin szót, mikor nem tudja elolvasni! Bezzeg itt cserben hagyná a vitézsége és nem kapna dicséretet az apjától, csak úgy amint nem fogok kapni én sem.

Ámbár... ki tudja... hátha nem ijedne meg... és neki keserednék a szótárnak, hogy kikeresse? Hm! Hát mért ne legyek én olyan vitéz, mint ez a bátor Miklós?... Talán már meg is találtam volna, ha olvasgatás helyett csak ezt keresem. (Elszántan.) Menj aludni, bátor Miklós barátom, nem olvaslak többé! (Elviszi a könyvet messzire a könyves polcra és vissza tér az asztalhoz.) Megpróbálom, hátha én is tudnék erős lenni... végre is a szótár nem olyan veszedelmes, mint a folyó, nem lehet befulni.

Lássuk csak, hogy is fogjak hozzá?... hiszen nem kell mind a huszezer szót végig böngészni... csak azokat a betűket nézem végig a szótárban, melyekhez hasonlít az én hanyagul leírt bötüm. Például, ha S volna... (figyelmesen nézeget a szótárba.) Aligha ez... egyik szóhoz sem hasonlít. Aztán a többi bötü... Keressük az N-nel kezdődő szavaknál... (Lapoz, néz.) Itt sincs olyan formájú szó. Pfüh! Már szinte káprázik a szemem! De most már nem tágitok. Lássuk a V betűt... (ujra lapoz, néz) *val... ver... vir... vol... voluntas...* (ujjongva csap a könyvre.) Ez az! Ez az! Emlékszem is már! És a bötük mind összevágna! Megvan!

Most már lássuk, mit jelent hát az a latin mondat. (Elő veszi az írást.) Értem, egészen jól értem... és milyen igazat mond... azt mondja:

Erős akarat: fél győzelem!

BIRI NÉNINÉL.

— Ének **Rosszesont Ferkéről**, négy képpel. —
Eldudolja *Ida néni*.

VESZTÉRE mondta Biri néni a minap Mili néniéknél, hogy ő vagy száz csinyjét is tudja Ferkének. Mert hogy a minap Czenczi néniel csöndesen egy kis barátságos terefere mellett iddoggálta kávécskáját, megrohanták a rokon apró szentek, szám szerint vagy huszan, és avval álltak elő, hogy mesélje el Rosszesont Ferkének mind a száz vitéz tettét.

Biri néni majd kővé vált ijedtében, mikor ezt hallotta.

— Boldog Isten! Hova legyek most? De gyermekek, tán csak nem gondoljátok igazán, hogy én száz csinyjét itt elmeséljem nektek? Hiszen ez borzasztó volna!

— No legyen hát kilenczvenkilencz!... mondá nagy bölesen Misike. Egyet elengedünk.

— Dehogy engedünk! mondá Jolánka. Hátha ez a századik a legszebb? Csak beszélje el Biri néni mind a százat!

— Hogy is ne!... gunyolódott Biri néni; holnap estig majd itt ülünk, hogy a Ferke viselt dolgaiban gyönyörködjünk. Le sem fekszünk addig, ugy-e bár?

— No, ha ma nem fejezheti be Biri néni, akkor lesz »folytatása következik« — és eljövünk holnap, hogy meghallgassuk, ajánlá Rózsika.

— Igenis, ugy lesz! Meséljen hát édes, aranyos czukros néni!... rimázkodtak karban.

Biri néni még egy kísérletet tett, hogy elhalgattassa őket és másra fordítsa figyelmüket. Almát, szőlőt, diót, mogyorót rakott eléjük... de az nem igen használt. A

kis kópék még teli szájal is egyre hajtották, hogy:

— Azt a száz csinyt, Biri néni! Meséljen Biri néni!

Czenczi néni megsajnálta szegény Biri nénit, akit körül fogtak a gyermekek.

— Ide hallgassatok! mondá. Most négy az óra. Fél óra múlva el köll mennünk, addig hát mesél a néni, tovább azonban egy perczig sem. Folytatása majd máskor lesz, amikor Biri néni megint ráér. Ha beleegyeztek jó — ha nem, akkor a néni egy szót sem mond.

Persze, hogy beleegyeztek. Hisz' egyebet sem tehetek.

Biri néni zavarban volt.

— Hol is kezdjem hát? kérdé. Czenczi nénihez fordulva, mikor semmi sem jut az eszembe.

— Mondd el nekik, mit mivel, mikor Varjasdyék szomszédságában laktál. Ezt a csinyjét tán nem ismerik.

— Nekünk mindegy, akármelyiket beszél el, mondá Annácska, s a Biri néni ölébe kapaszkodott fel.

— Isten neki! sóhajott Biri néni. Hát, így kezdé, annak már néhány éve, én a Varjasdyék tő szomszédságában laktam. Ferke még akkor kis gyerek, de azért hatalmas lurkó volt. Vagy öt éves lehetett a kis haszontalan. Valósággal rettegtem,

ha hozzám jött, mert kárnál egyebet nem tett. Tört-zuzott, rontott-bontott mint egy igazi Rosszcsont-hozillik. Százszem is kevés lett volna ahhoz, hogy vigyázhassa. Ha az udvarba jött, első dolga az volt, hogy kihuzta a csapot a hordóbul, melyben az esővizet gyűjtöttük, és az a drága víz mind egy cseppig kifutott. Különösen szeretett a vízben pacsolni, és ha nagy mosás volt, rendszeren ott lábatlankodott a teknő és lugzó körül. Egyszer a tinta-tartót kaparította el s kékitő

helyett öntötte bele a vízbe. Valahogy nem vették észre és olyan peccétes lett a fehérnemű, hogy akár el is dobhattam. Örökké ott settenkedett a konyhán és ha szerét ejthette, vitte, amit jó helyre el nem tettek előle. Egyszer azonban megjárta. Vajat

EGÉSZEN LEÖNTÖTTE MAGÁT.

(Lásd a 329. lapon.)

olva
tett
Fer
tol

lok

A

neki

és l

tani

zen

gát

képe

pon,

jére

olya

lönb

meg

na r

is le

kát,

két

De a

mar

kosz

egés

azon

hogy

enni

El

a ha

mess

keln

látog

A s

Fer

mik

ozso

assz

elka

olvasztottam volt, és a lábast az asztalra tettük, hogy kihüljön az olvasztott vaj. Ferke betoppán. Piszé orrocskájával szimatol a levegőben, mint a vizsla.

— Ahá! kiabálja; tepertőt látok, szagolok is.

Avval egyenest neki az asztalnak és le akarja rántani a lábast. Egészen leöntötte magát vajjal. (Lásd a képet a 328. lapon.) Szerencséjére nem volt már olyan forró, különben csunyául megégethette volna magát; de így is leforrázta anyakát, mellét s vagy két hétig fáj neki. De azért ő tovább maradt a régi pákosz Ferikének; egész nap csak azon járt az esze, hogyan kerítsen ennivalót.

Egy kofa ült a házunktól nem messze, annak ő kelme a rendes látogatója volt.

A szegény asszony eleget kergette vissza, Ferke nem törődött vele, hanem ott leste, mikor a kofának kihozta a leánya az ozsonnát, egy bögre kávé; és ha Rébék asszony rögtön ki nem itta, akkor Ferke elkapta és a maga begyibe öntötte. Olyan

ügyesen tudta elcsenni, hogy Rébék asszony maga is csudálta, pedig inkább mérgeződhetett volna.

— Én pedig azt hiszem, hogy az a jó asszony nem igen bánhatta, ha Ferke megitta az ő kávéját, mert mamájától jó tejfölös

kávékat kapott az ő czikóriás leve helyett, mondá Czenczi néni.

— Az igaz, válaszolt Biri néni, jó volt a Varjasdnyé kávéja, de azért Rébék asszony röstelte, hogy mindig panaszra menjen; néha bizony inkább nem is szólt.

— Ugy történt, hogy egyszer Ferke elkésett. Rébék asszony már megitta kávéját, és mint akinek már nincs mitől tartani, szépen maga elé tette az üres bögrécskét és kicsit elszundikált. Ferke, el nem érhetvén a bögrét,

ágaskodik és ropp! . . . leszakad az állvány a gyümölcsös kosarakkal együtt és alma, szőlő, körte, szilva mind szétgurult.

A nagy zajra felébred Rébék és ijedten szétnéz; de míg ő föleszmél a szomszédék malaczai már ott vannak és egyik bekap-

. . . ROPP! LESZAKAD AZ ÁLLVÁNY.

ják a gyümölcsöt. Egy perc alatt készek voltak mindennel, gyorsabban habzsoltak, mint Ferke barátunk, aki ugyancsak értett hozzá. Rébék asszony jajgatott s a haját tépte mérgében. Igaz, hogy Berta megterítette neki a kárát, tán kétszeresen is, de a szegény asszony megelégette a dicsőséget s más helyre ment gyümölcsöt árulni, ahol békében szundikálhatott.

— Azt hiszem, te is Ferke miatt hagyta el a régi lakásodat, mondá Czenczi néni.

— Igaz is, mondá Biri néni; ő volt az oka, hogy elhúrozokodtam. Nem birtam vele. Egyszer eljött hozzám, és mig egy perczre levettem róla a szememet, máris kitépte a cserepekből a muskátlimat és egy majdnem egészen kész harisnyát följejtett az utolsó szemig. A pamutot összevissza kuszálta, hogy bátran el lehetett dobni, a tűket meg dirib-darabkára törtelte. Pápaszemet is rendesen minden látogatása után köllött vennem, ha véletlenül künn felejtettem, és elzárva kellett tartanom. Egyszer gyönyörű szemüveget kaptam Budapestről. Egész boldog voltam, hogy már most jól olvashatok rajta. Egy pillanatra letettem és máris eltűnt. Ferke kicsente és a mozsárban porrá törte. Hogy minek? azt nem mondta meg. Akkor jól elhanyagtam, és azontul kergettem, ha csak a kapuban mutatkozott is. Nem is jött át hozzám többet! Legalább azt hittem, és egész boldognak éreztem magam, hogy megszabadultam tőle. (Vége következik.)

BOGARAK.

(Képpel a czimlapon.)

KIS bogaram, aranyos,
Olyan csinos, takaros.
Mint az érc ragyog a háta,
Izeg-mozog finom csápjja.

Virágjában áll a kert,
Lehetsz sok virág kehelyt.
Oda bújsz te bele szépen,
S ha ott ülsz, nem maradsz éhen

Nem követsz te méhecskét,
Nem is gyártasz mézecsskét;
Hogy az édes port kiszedted,
Jövő perczben már megetted.

Ha terjed az illat-ár,
Boldog vagy, kicsiny bogár,
S jóllehet mászás a dolgod,
Repülni is tudsz, te boldog!

Fejtsd ki a szárnyacskáid,
Alma-fánkra szállj no át!
Nini... emelődik szárnya...
S ebröpül a kis bogárka.

REJTETT KÖZMONDÁS.

- 5, 4, 2, 10 = Hazai közművelődési egyesület.
1, 9, 6 = Fiát legjobban szereti.
6, 3 = Csecsemő teszi.
3, 4, 1 = Istent dicsőíti.
2, 5, 6, 10, 2 = A szögletesnek ellentéte.
3, 4, 6, 10 = Férfi név.
1, 4, 5, 11, 3, 2, 7 = Világ-rész.
6, 3, 4 = Vers-sorok ölelkezése.
7, 14, 1, 9 = Híres magyar költő.
8 = Mássalhangzó.
1—11 = Magyar közmondás.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő díszes könyvet:

A fölfedezések és találmányok története
57 fametszettel. Irta Bardócz.

a vá
kit
bará
férfi

A
észe
cipő
mun
szolt

juk
lessü
nem

soha
mula
is, a
sebb
gyik
azut
tésé

A

elrej

N

kás

lén

szür

a fé

érez

ben

Cso

gált

de s

a pe

is t

az é

erőt

hog

gyo

nek,

nem

A ty

lato

EGY PAR CZIPŐ ÉS KÉT TALLÉR.

EGY előkelő, gazdag ifjú, körülbelül 18—20 éves, egy este sétálni ment a város környékére egy hirneves tanárral, kit mindenki nem csak a tudományok barátjának, hanem egyuttal nemes szívű férfiúnak ismert.

Amint így egymás mellett haladtak, észre vettek az út szélén egy pár sáros czipőt, mely a közeli szántó-földön dolgozó munkás emberé volt. A jókedvű ifju így szólt a tanárhoz:

— Tréfáljuk meg ezt a munkást, dugjuk el a csizmáit és valahonnan a közelből lessük meg, mit fog tenni zavarában, ha nem találja.

— Kedves barátom, mondá a tanár, soha sem szabad szegény ember baján mulatni. Ön gazdag ifjú, tehát magának is, a szegény munkásnak is sokkal kellemesebb mulatságot szerezhet: tegyen, mindegyik csizmájába egy-egy tallért. És majd azután fogjuk meglesni, mit csinál meglepetésében.

Az ifju megfogadta a jó tanácsot, aztán elrejtőztek a közel bokor mögé.

Nem sokára elvégezte dolgát a munkás és oda jött az uthoz, melynek szélén szűrét és czizmáit hagyta. Mialatt a szűrét magára öltötte, már bele is dugta a fél lábát a csizmába; de nyomban megérezte, hogy valami kemény tárgy van benne; lehajolt és megtalálta a tallért. Csodálkozva és meglepetve bámult rá, vizsgálta-forgatta a pénzdarabot, körül nézett, de senkit sem látván, végre is zsebre dugta a pénzt. Midőn azonban a másik csizmában is tallért talált, akkor volt még csak nagy az álmélkodása. Különös érzés vett rajta erőt; térdre esett és így kiáltott fel:

— »Oh jószágos Istenem, mennyire igaz, hogy aki Benned bizik, azt Te nem hagyod el! Te tudod, hogy gyermekeim éheznek, feleségem betegen fekszik és segíteni nem tudtam inségükön! Te, oh áldott Atyánk, valami jötevő kéz által csodálatos módon juttatád ide ezt a két tal-

lért! Oh, hála Neked! És áldd meg jószágodnak eszközét is!«

Az ifjú meghatva hallotta ezt, a tanár pedig e szavakkal fordult hozzá:

— Nos, nem szolgál-é ez nagyobb öröme, mint ha rossz tréfáját végre hajtja?

— Oh, drága jó tanárom, felelé az ifjú: ön most olyan leczkét adott, melyet soha sem fogok elfelejteni. És most igazán érzem, milyen igaz, hogy: »Adni jobb mint venni!«

Németből

Polgár Juliska.

AZ UJ KALAP.

— Példázat. —

SZÉP uj kalapot kapott Misi és büszkén sétált ki vele pajtásaihoz.

— Ugy-e szép?

— Igazán szép, szólt az egyik. De azt hiszem, nagyon meleg lesz, izzadni fog benne a fejed. Jó volna, ha a tetején nyílás volna, hogy a levegő érné a fejedet.

Misi fogta a bicskáját és szépen körben kivágta a kalap tetejét. Aztán odább sétált s másik pajtástól kérdé:

— Ugy-e szép?

— Igazán szép. Csak a karimája nem tetszik nekem: tulságosan nagy, föl sem tekinthetsz tőle.

Misi fogta a bicskát és levágta a kalap karimáját. Már csak sipkaféle maradt a fején.

— Annál jobb! Így már aztán szép? kérdé egy harmadik pajtástól.

— Az a! De attól félek, hogy szorítani fogja a fejedet. Föl kellene vágni oldalvást.

Misi fogta a bicskát és föl vágta oldalvást a kalap-maradékot. Így aztán szalagforma nemez-darab maradt a kezében, semmire sem használható.

Busan dobta el és ugyancsak vakarta a fejét.

Ha beérem vele, ahogy egy okos ember, az apám jónak találta, most is volna szép kalapom; minden embernek szeszélyét követve, az egészséget elvesztettem!

KALANDOK MADÁRHONBAN.

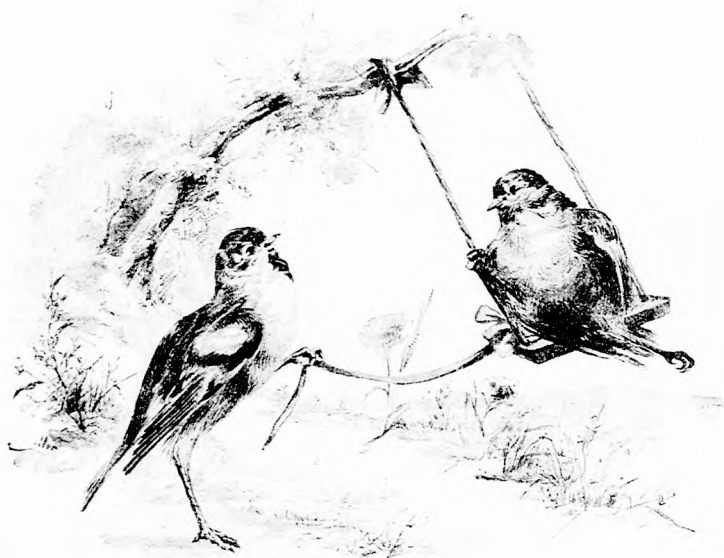
— Szeszélyes mese tizenöt képben. —

(Vége.)

HINTÓ csakugyan rögtön előállt. Akárki is elhíhette, hogy ezzel csakugyan hipp-hopp! — mindjárt ott lehetett, ahol lenni akart. Se királynak, se császárnak, legföljebb ha valami tündér-királynénak lehetett olyan

fogata. Nem lovak voltak a hintó elébe fogva, mert hát Madárhonban nem is volt ló, de meg másféle négylábu sem. Két sebes röptü fecske huzta a hintót. Maga a hintó sem volt afféle közönséges kerek koci; nem is köllött félteni, hogy megakad rossz uton, kátyuban. Vékony nádból lengén fonott kis karos-székhez hasonlított s fönn lebegett a légben.

FOGTA A KÖTELET ES HINTÁZTA. (Lásd a 333. lapon.)

— Tessék beszállni! szólt a kocsis. Megtetszik látni, milyen jól hajtok. Tudom, nem fogja sajnálni a borraivalót.

Beszálltak, megindultak. A szélnél is sebesebben röptültek s ez nagyon tetszett Bertinek. Nem bánta volna, ha sokáig, nagyon sokáig tart ez az utazás. De hát a kocsis meg szavának állott s alig hogy annyit mondtak: hipp-hopp! — már ott vol-

tak a bagoly-bíró fényes kastélyánál. Pompás kert terült el körülötte, mely már tele volt mulatozókkal.

— Itt vagyunk, szólt a kocsis. Ugy-e bizony jól hajtottam.

— Nagyon jól, felelé Madár Berti és odább akart állani.

— Ohó, nem addig van az, urficskám. Tessék megfizetni a taksát, két kemény

pengő
borra

—

erszél

—

csikár

Na

télyos

—

a mu

léros

a pé

cséje,

tán is

—

De a

tak o

mégis

—

Be

kái

alig

valak

—

kit, a

pengő madárforintot, meg aztán egy kis borraivalót.

— Ejnye, bizony otthon felejtettem az erszényemet.

— Micsoda? Hát én talán ingyen kocsikáztassam?

Nagyon meg volt Berti akadáva, de fortélyos ötlete támadt.

— Ne félj semmit! Majd ha vége lesz a mulatságnak, haza kocsizom, aztán gavalérosan megfizetek. Ugyis nagyon messze

lakom, gyalog haza sem tudnék menni. Remélem, nem ijednek meg a fecskéid, ha kissé messzebbre hajtunk.

— Kibirják azok a világ végeig is, mert jól tartom ám őket drága abrakkal. Jól van no. De hazamenet dupla taksát fizet!

Megigérte Berti azt is, ámbar nem igen tudta, hogy ha majd fizetésre kerül a sor, hol veszi a kemény pengő madárforintosokat. Még a hírét sem igen hallotta ennek

... ÖSSZE PÖRÖLTEK. (Lásd a 334. lapon.)

a pénznek. De ha eddig volt jó szerencséje, majd csak kigázol a bajból ezután is.

— Most nincs rá gondom, lesz ami lesz. De azért is eljutok majálisra. Hiába hagytak otthon, hiába csuktak szoba-áristomba, mégis kijut nekem is a majálisból.

Belépett a kertbe. Nem is kellett sokáig keresnie, hol és kivel mulasson, mert alig ment néhány lépésnyire, megszólítja valaki:

— Erre felé, pajtás! Éppen várok valakit, a kivel hintázzunk.

Kényelmes hinta volt oda erősítve egy fára s kövér madár urfi ült a hinta-széken. Ez szólalt meg újra:

— Fogd a kötelet, pajtikám és hintálj!

— Nem bánom, magam is szeretem a hintázást.

Fogta a kötelet és hintázta az új pajtást (Lásd a képet a 332. lapon.) Mikor már jó ideig folyt így a játék, megelégte.

— No most cseréljünk. Én ülök föl és te hintálj engemet.

— Mi jut eszedbe! Én bizony nem szállok le, nem is hintázlak!

— Ohó, az nem igazság. Nem úgy alkudtunk ám!

— Én sehogy sem alkudtam. Azt kívántam, hogy hintálj, de nem ígértem, hogy én is hintázzak téged.

— Te semmiházi ficzkó! Így hát megcsaltál!

— Micsoda? Gorombáskodni mersz? Megállj csak! Jöjj birokra, hadd lássam, olyan vitéz vagy-e a talpadon, mint a nyelvvel!

Birkozásra azonban Berti barátunknak semmi kedve sem volt. Ez a hetvenkedő ficzkó afféle vasgyurónak látszik, aligha tanácsos vele kikötni. Még elrontaná az egész mulatságát. Inkább odább állt tehát és másfelé keresett játszótársakat.

— Majd vigyázok... nem fogok olyan játékba, melynél csak az egyik mulat. Ni, amott is látok egy hinta-deszkát s rajta ül az egyik végén valaki, de nem hintázzhat mert csak maga van. Itt mindjárt jobban boldogulok. Megkérdem, akar-é kettesben hintázni.

Ez az új pajtás nagyon szívesen fogadta.

— Már rég lesem, hogy jöjjön valaki, mondá. Ugorj föl szaporán a másik végére, aztán hintázzunk!

Egy kis ideig folyt is szépen a multság, de az új pajtás is hamar kifogott Bertin. Engedte magát fölemelni a magasba, de aztán nem nehezedett rá a hinta-deszka végére, hogy a másik vége libbenjen föl.

— Nyomd le hát, no! kiáltá Madár Berti.

— Minek? Nagyon kellemes így a magasban ülni.

— De akkor nem hintázzunk.

— Majd hintázzunk, mikor nekem újra tetszik.

Ezen összepöröltek (Lásd a képet a 333. lapon.) s a makranczos pajtás egyszerre csak így szólt:

— Mit? Nem akarsz úgy játszani, ahogy nekem tetszik?.. akkor mulass magad.

Kapta magát és elröpült.

— Neveletlen ficzkók ezek itt mind, dörmögte Berti. Nem is játszom többé velök. Különben is már nagyon éhes vagyok.

— Magam is, szólalt meg mellette egy másik vendég. Menjünk oszonnálni.

— Az nagyon jó volna. De hová? Még nem hívtak.

— Kell is oda hívás. Talán nem tudod mi a szokás a bölcös és hatalmas bagolybíró házában?

— Az igazat megvallva, biz' én nem tudom, ma vagyok itt először.

— Azért mégis hallhattad volna a híret. Látod amott minden felé a kisebb-nagyobb asztalokat fák, lugasok és ernyők alatt?

— Látom. De az asztalokon semmit sem látok.

— Természetes, mert az úgy van jól. Kiki oda ül, ahova neki tetszik, az asztalra üt és megmondja, mit akar. És az mindjárt ott terem.

— Ez már derék szokás, ezt szeretem! Akkor hát siessünk, hogy asztalt foglaljunk. Leültek egy kerek asztalkához és kopogtak rajta.

— Nekem csokoládét.

— Nekem is.

Ki sem mondták jóformán, már ott termett az asztalon a kanna és két csésze. (Lásd a képet a 335. lapon.)

— Ez pompás, nagyszerű! kiáltá Berti. Töltsük ki.

De már a következő pillanatban meg-hökkenve bámult a csészéjébe. Szinig töl-

tötte,
üres v

—
Tele t

—
koládé

—
van. T

—
kezh

mint r

furuly

számo

és eld

magul

—
mögte

tötte, de mikor inni akarta, a csésze már üres volt.

— Oh, hiszen ez csak szemfény-vesztés! Tele töltöttem a csészét, mégis üres!

— Üres? Az enyém nem üres. A csokoládé pedig pompás, mondhatom.

— De hát az enyém hova lett?

— Hm! Itt minden esetre valami hiba van. Talán nem vagy hivott vendég? Mert

aki nincs meghiva, annak nem jár ki a traktából.

— Már hogy ne volnék meghiva? Maga a bagoly-bíró hozott el hazulról.

— Hja, az már megint más! Akkor te olyan előkelő vendég vagy, akinek benn a diszteremben a helye. Próbáld meg, jelentkezél.

— Hol és hogyan köll jelentkezni?

... OTT TERMETT AZ ASZTALON A KANNA. (Lásd a 334. lapon.)

— Ej de tudatlan vagy! Hogyan jelentkezhetnék jól nevelt madár-vendég másképp, mint nótával? Amott az erkély alatt találsz furulyát, lantot és más mindenféle zene-szerszámot; kinek mi a művészete, olyat vesz elő és eldalol néhány szép nótát. Ha oda benn az előkelőségeknek megtetszik és a dalost magukhoz méltónak ítélik, akkor behívják.

— Ezt nem tartom jó szokásnak, dörmögte Berti. Nem tudhat mindenki szépen

flótázni, gitározni, még ha előkelő vendég is.

— Már pedig ez itt így van. Ahány ház, annyi szokás. Ha nem tetszik hozzá szabnod magadat, nem kapsz oszonnát.

— Már csak megpróbálok, ha nincs másképen. Az már csak nem lehet, hogy majálison oszonna nélkül maradjak?

Oda ment az erkély alá s a falra aggatott hangszerek közül egy gitárt akasztott le.

— Ezt sem próbáltam még ugyan, de majd csak elpöngetem.

Rágyujtott egy nótára és dalolt, amilyen szépen csak tudott. Csakhamar kijött az erkélyre egy előkelő madár kisasszony és miután egy ideig figyelmissen halgatta, így szólt:

— Nagyon hamisan fujod ugyan, de a nótád nagyon szép. Kerülj belül ide hozzánk!

Mihamar benn termett a gyönyörű teremben, hol Madárhon kitünőségei voltak együtt: a fülemile, pacsirta, kanári, rigó, pinytőke és más jeles dalosok. Szívesen fogadták s nagyon büszke lehetett, hogy ilyen

... DALOLT, AMILY SZÉPEN CSAK TUDOTT.

fényes társaságba jutott. Azt is örömmel látta, hogy a terem közepén hosszú nagy asztal áll, gazdagon megrakva mindenféle jóval.

— Most már asztalhoz ülhetnénk, ha itt volna a házi gazda, bagoly-bíró uram,

szólt a pinytőke. Nem tudom, hol késik oly sokáig.

— Még egy vendéget vár, a kendericzt, mondá a rigó.

— Azt ugyan hiába várja, pattant ki Bert. Ha azt várnök meg, sohasem ozson-

nálná
kalitk

Olyan
könyv

mikor

No,
megre

mett r
és bul

A
ágyba
legyez
állt, k

mas l

nálnánk. Nem jöhet el, mert fogva van, kalitkában ül.

— Nem lehet az! Már hogy lehetne? Olyan ügyes, fürge legényt nem lehet egykönnyen megfogni.

— Dehogy is nem! Magam csiptem el, mikor még otthon fiu voltam.

No, lett erre zenebona! Ugyancsak megrettent Berti, mikor észre vette, hogy

csupa hetykélkedésből mennyire elszólta magát. Az egész társaság dühösen fogta körül.

— Gyilkos! Rabló! Haramia! Halál reá! Vigyük rögtön a bagoly-bíró elé, hadd lásson törvényt fölötte.

Futott volna a halálra rémült Berti s most már eszébe jutott, hogy hiszen ha már madár, hát elröpül. De késő volt. Ott ter-

... ÉLNYUJTÓZVA LEGYEZGETTE MAGÁT.

mett mellette a hatalmas zsendár, a vérese, és bubjánál fogva vezette a bagolybíró elé.

A bagolybíró a kertben hűtözött, hintaágyban fekvé. Kényelmesen elnyujtózva legyezgette magát, mellette pedig a legényfia állt, ki épp a labdázásból jött meg.

— No, mi az, mi baj? kérdé a hatalmas bagolybíró. Kit hoztok? Mit vétett?

Rettenetes zsvajjal tizen is magyarálták, micsoda nagy bünöst hoztak. De akkor lett még igazán nagy a Berti rémülete, mikor a bagoly-bíró így szólt:

— A madárságra kívánczozott Bertit hozzátok? Oh, ezt a gonosztevőt jól ismerem. Magam hoztam ide az országunkba, hogy hatalmunk legyen fölötte. Meg akart

szökni, de volt rá gondom, hogy szem elől ne tévesszem. Ugy intéztem a dolgot, hogy ide kerüljön. A bűnét is tudom és most kimondom rá az ítéletet. Guzsbá kell kötni és beültetni a fecske-fogatba, aztán vissza vinni, a honnan hoztam: de nem haza ám, hanem a szomszédba, a pajtásához, Palihoz. akinél a mi kedves kendericze barátunk fogságban szenved. Ott van a kertben eldugva az orgona-bokor alatt. A kendericzet kiszabadítjuk és ide hozzuk, még idején itt lesz az ozsonnánál; helyébe ezt a jó madarat dugjuk a kalitkába. Ugy beszéltek össze Palival, hogy reggel a macskának adják a fogoly madárkát s hogy Pali maga tegye meg, ha Berti nem jöhetne át. No hát csak tegye meg. A méltó pajtás nem fogja tudni, kit dob oda a macska torkába; de ez a kegyetlen Berti ficzkó majd tapasztalni fogja, mit érez a tehetetlen gyöngye madár, mikor halálra marczangolják. Előre, vigyétek!

Vergődött szegény Madár Berti, de hiába. Megkötözték és a fecskefogatu hintóba ültették.

— Ugy? Hát ilyen jó madár ez az én gavallérom, aki adós maradt? szólta a kocsis. No, a pénzemre keresztet vehetek. De legalább meglakol. Hogy a cicza egye meg!

— Meg is eszi! Azért visszük haza!

És vitték, rettenetes gyorsasággal. Csak úgy szédült bele Berti, épp csak annyit tudott gondolni, bár csak soha se érkeznének haza, mert hisz' ott rá az a szörnyű sors vár, hogy a macska eszi meg. De hiába kívánta. Amint fölnyitotta szemeit, látta, hogy már közel vannak... ni, most épp az atyja háza előtt lebbenek el... mindjárt ahhoz az ablakhoz érnek, melyből utra kelt. Az ablak most is nyitva.

Végső kétségbeesésében még egy utolsó kísérletet tett. Megfeszítette minden erejét, széttépte a guzst és amint az ablak mellett haladtak el, hirtelen szökkenéssel kiugrott a fecske-fogatból, be a nyitott ablakon át a szobába. Nagyot koppanva zuhant ott a padlóra....

Ott ébredt föl az ablak mellett, a földön elterülve. Kábultan tapogatta meg magát.

— Oh, csak hogy szerencsésen megmenekültem! Csakugyan madár vagyok-e? Sötét éj van, nem látom magamat... de nem... megint a régi vagyok... itt a kezem... megvan a nadrágom... itt a zsebem... jaj, csak hogy vissza kerültem. Hanem... azt a szegény kendericzet... szabadon bocsátom.

Más nap reggel Berti nagyon szeliden kért bocsánatot a mamától, a madárkát pedig elhozta Anikónak, hogy ez maga bocsássa szabadon. Azt azonban csak sokkal később beszélte el, milyen kalandjai voltak neki Madárhonban. Nevettek rajta, de ő nem nevetett.

— Hiába nevettek, hogy elaludtam a holdfénynél az ablakban. Mégis borzasztó kaland volt az.

ARANY KALASZOK.

Mivel és jó nevelésű ember nem beszél mások előtt sokat saját magáról s még ha mások ráterelik is a beszédet, igyekezik ezt ismét egyebekre fordítani. S aki nem így tesz, az mi hamar oly hirbe jut, hogy hű, önhitt ember.

*

Aki messzire utazik, kiméli a lovait, nehogy hamar kidőljenek. Aki nagy munkába fog, cselekedjék hasonlóképpen az erejével: ossza be okosan, hogy kitarson egészen a célig.

TESTVÉRKÉK.

IDE, ide az ölembe,
Édes, drága szerelmem te!
Míg a városban lesz oda,
Én rád bízott édes mama.

Mert te vagy, Ellám, a kisebb,
És én vagyok az idősebb.
Köztünk egy év a különbség
És ez bizony nem gyerekség!

Én óvlak, én védmezlek,
Téhetetlen kicsiny gyermek!
Egy éveske vagy mindössze,
S én már három leszek öszre.

ESŐBEN A FA ALATT.

— A »Kis Lap« 11-dik színes műmelléklete. —

— MÉGIS esik, mégis!
— No, már csak csepereg.
— Jaj, de ha el nem áll, mi lesz velünk,
Elek?

— Akkor, kis hugocskám, nagy böl-
csekké válunk és itt a fa alatt bölcsen
tovább várunk.

— Az szép mulatság lesz!
— Nem is nagy baj éppen. Elgyönyör-
ködhetünk az esős tájképen.

— Igen, de most már nem szedhetek
virágot, pocsek lett a mező, egészen át-
ázott. Ez a förtelmes, csuf eső mindent
elront!

— Csak lassan! Csupnak az áldott esőt
ne mondd! Igaz: üres kézzel fogsz ma
haza térni, de fű, fa, virág az esőt nagyon
kéri. Ez az ő italuk. Ők ettől élednek,
nélküle a forró naptól elsenyvednek.

— Igaz, itt nincs kertész aki meg-
locsolja.

— De a bölcs természet a kertészt pó-
tolja, eső után napfényt, jó meleget is hoz,
csak így juthatsz hozzá kedves virágidhoz.

— Akkor hát nem bánom, ha esik, hát
tessék! Csak a ruháskámban folt és kár
ne essék.

— Nem tesz bennünk nagy kárt az a
pár esőcsöpp. Nézd, amott már derül és
felhő nem jön több. Mindjárt kisüt a
nap, május enyhe napja, mely a virágo-
kat nyílásra fakasztja. Már indulhatunk.

— De holnap vissza térünk, s szép bok-
réta lesz a mai napért bérünk.

— Most még a vén fának mondjunk
köszönetet, hogy az esőtől oly jól meg-
védelmzett.

— Kedves jó öreg fa! Holnap vissza
térek és hajlékot újra csak tetőled kérek
mert ha a holnapi nap nem hoz új borut,
árnyékodban kötök szép virág-koszorut.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XLIV. köt. 18-dik számában közölt
rejtvény megfejtését beküldték még: Sipőcz Karola
és Laczika, Hollaki Leo, Panajott Miczike, Kovács
Béla, Schulz Mariska és Pali, Mattyasovszky Zoli,
Neumann testvérek, Márton Gabriella, Dienes
Mária Magda, Herzl Antal^r (részben), Rezsutsek
Erzsike és Gyula.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Polgár Géza. Ugy a »Dorinka menedéke« cz.
elbeszélés írója mint a »Trélike« szerzője, Dorina
néni: nagyon örülnek, hogy neked is annyira meg-
tetszett ez a két műveszke. De hát *egy sincs* sok
ezer olvasó-társad között, aki ebben a két közle-
ményben ne lelte volna gyönyörűségét. — **Vancza
Misike.** Mint régebben édes jó anyádat, kit még
kis lány korában számláltam hiveim közé: úgy
most téged is örömmel látlak a »Kis Lap« zász-
laja alatt. — **Ifj. Tormay Béla.** Csak küldjed;
lássam mit tudsz. Többi kérdésedre a »Kis Lap«
mult számainak figyelmes átolvasása megadja a

választ. — **Weiss Böske.** Az, aki azt a »verset« írta, melyet nekem beküldöttél, jól tette, hogy ellenezte, mert biz az egy csüppet sem vers, hanem igen olcsó rímekben végződő, egyenetlen hosszúságú sorok halmaza, melynek bus tartalma (a saját halálát jövendőli meg benne egy kis lányka) különben sem talál a »K. L.« irányához. Ha néha közlök is ilyesmit, annak, ha vers, szépen pendülő rímekben köll zengenie s méreates sorokban hullámozni. A virágocskát, melyet levélkédben találtam, mint kedves figyelmednek illatos és szines jelét, gomblukba tűztem. Köszönöm. — **Fried Ella és Gizella.** Ezt a formáját a rejtvényeknek, mint észre is vehettétek, a »K. L.« már nem műveli. Telik töletek bizonyára új és jobb. — **Kund Mariska.** Hogy a *káv* szót hogy írjuk? Hát *káv*. — **Biró Barnabás.** Ha egy kicsikét gondolkozol rajta, bizonyosan magad is belátod, milyen hiba van a kívánságodban. Azt kéred, hogy a jutalomkönyvet neked ítéljem oda. De hát akkor kis fiam, hogy beküldünk ki az igazsággal? Mert én azt ígértem, hogy a jutalmat az kapja, aki a legtöbb olyan egytagu szót küldi be (s ha többben egyenlő számmal küldenek, sorsluzás dönt köztök) — pedig nem te küldtél legtöbbet. Ugy-e bizony egy kis megfontolás után el sem fogadnád, ami jogosan nem lehet a tied? Forgó bácsi csak szigoruan igazságos lehet. — **Hj. Szivák Imre.** A kalapács nem szer, hanem szerszám, vagy eszköz. De ha segitenél is ezen a hibán, a feladvány nagyon is könnyű. Ha vannak elhasznált levél-bélyegeid, beküldheted. Örvendek rajta, hogy oly lelkes híve vagy a »Kis Lap«-nak. — **Stielly testv.** Meg fog jelenni. — **Kricsfalusy Zoltán.** Az áradozó szeretet és lelkesedés, mellyel rólam megemlékeztek, szinte több is, mint amennyi jár nekem. De a részemet kiviszem belőle. Hogyan lehet jutalmat nyerni, arra én nem tudok feleletet adni. Meg is esnék, ha tudnám! Hiszen ez azt jelentené, hogy én beleártom magamat a vak szerencse dolgába s annak juttatom a nyeremény-könyvet, akinek akarom. Ilyet pedig rólam ugy-e bár föl nem teszel. Hiszen azért tűzők ki *értelemmel* és *szorgalommal* megfejthető feladványok után járó jutalmakat, hogy ne csak a véletlen, de az érdem is győzzön. Testvéreidat ölelem, atyádat köszöntöm. — **Marczali Bözse.** Úgyesen van Bözsikém. Ha sora kerül, kiadom. — **Ravasz Izabella.** A Müller testvéreknek szóló válaszban te is megtalálod a felvilágosítást. — **Weisz József.** Nehezebb számtani feladvány nem való a »Kis Lap«-ba. — **Tass Ida, Földváry Gáborka, Stielly Walter és Lajos.** Olvassátok el, amit Biró Barnabásnak ízentem. — **Csikvári Ernő.** A szövejtvénynek alkalmmilag sorát keritem. — **Fsaák László.** Kérdésedre a »Kis Lap« mult heti száma vitte meg a választ. Csak bizonyos számú ilyen szók lévén a magyar nyelvben: azok esnek sorsolás alá, akik egyforma számmal küldtek be ilyen szókat. Neked csak az én *Dorinka hugom*

tetszett? Mondhatom, épp oly gyönyörűséget okozott sok sok ezer olvasó társadnak a *Dorina néni* megható elbeszélése is a »*Trefi*«-kéről. Pedig, ha jól tudom, neked ezerszerte több okod van szeretni ezt a kedves Dorina nénit. Hűséged jelentését hasonló érzelmekkel viszonzom. Magad is tudhatod, mily igazak és régiiek ezek. — **Strauss Katicza.** A feladat nem szabatos: már az 1-ső sorban 2-vel több az eredmény kelletinél. Még egyszer figyelmesen utána számolj. — **„Kikeletkor.”** A tárgya, felosztása jó; csak a kidolgozás ellen lehet alapos kifogást emelni. Egy kis buzgalommal jó volna tán azon változtatni. Az egyes be nem való részletek kijelölésével természetesen nem foglalkozhatom. — **Magassy Sarolta.** Már miért haragudnék én azért, hogy keveset írsz? Hiszen nem kötelességed. Csakhogy szivesen veszem mind a hányszor csak küldesz levelet. — **Maller Margit.** A szerencse kerekének küllőibe nem illik közébe kapni. Bár nem igen valószínű, de mivel minden megfejtőnek a neve bele kerül a nagy kucsába, ugy eshetik sorja, hogy egy beküldő kétszer is nyerhet. — **Kevermessy testv.** Nagyon jól esik lelkennek a ti ragaszkodástok s beérem vele, ha szöba öltöztetitek. Egyéb jelét a hűségteknek (ajándékot stb.) nem kérek. A nevetek előtt járó három hosszú prédikátumot nem tartottam szükségesnek közölni. — **Fülöp Etelka és Kálmán.** A rejtvénytek be van sorozva. De igazságosnak illik lennem s a rendet meg nem bonthatom. Egymás után következnének mint ahogyan beérkeztek. — **Szalay Livia.** Az iskolai könyvekben foglaltatik benne, ez okból nem közölhetem. Annál szivesebben a szövejtvénynek azt a formáját, melyet ajánlottál. Mért nem *Forgó bácsi*hoz intézed te leveledet? Sajnálom, hogy szives köszöntésedet nem vettem észre, mert bizony örömmel viszonzottam volna. — **Brody Armand.** A versikéd még ugyan távol esik a közölhetés mértékétől, de jó nyomon jársz s idők multán beváltható is fogsz írni. A számréjtvényed azonban már mostanában fog megjelenni. — **Fischer Pali.** Ugy a magad mint jó mamád szerencsés fölépülését a kanyaróból örvendő tudomásul veszem. Az »első« ott azon a nagy társzekerem nem a minőséget jelenti, hanem azt, hogy *idő* szerint volt az első. — **Fleischmann testv.** Lengyelország és Magyarhon nem társországok, mert Magyarország független királyság. A számréjtvényed jó, de nagyon is könnyű. — **Scholz Mariska.** Megrajzoltatom s közlöm. — **Rózsa Irén és Ida.** Bizony kedvem telnék benne, ha a szép Pünkösöd ünnepét ott nálatok tölthetném, s ha még ennek hegyette a ti haladástok tanuja is lehetnék a vizsgálaton. De a köteleesség nem ereszt. — *Több kéziratról a jövő számban.*

»JÓ SZIV.«

Szitányi Margit, Mariska, Lola, Ellácska és Pali 5 firt 20 kr.

Felelős szerk.: **Forgó bácsi.** Szerkesztői és kiadó-hivatal: Budapest, Ferenciek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület
Nyomatatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.

nyörüséget okoz a Dorina néni. Pedig, ha jól van szeretni, még jelentését is tudhatad is tudhatad. — Strauss már az 1-ső kelletinél. Még — Kikelet — k a kidolgozás egy kis buzgani. Az egyes beosztásait nem nézzetesen nem. — Már miért irsz? Hiszen veszem mind. — Maller — öibe nem illik. — mü, de mivel kerül a nagy egy beküldő festv. Nagyon sok s beérem. — lét a hűség. A nevetek. — ot nem tart. — ilöp Etelka sorozva. De et meg nem mint aho. — Az iskolai nem közöl. — ynek azt a nem Forgó álom, hogy mert bizony. — Armand. — közölhetés. — lők multán nyed azon. — Fischer szerencsés. — sul veszem. — ren nem a. — dő szerint Lengyel. — ok, mert zámrejtvé. — Mariska. — n és Ida. — Pünkösöd még ennek. — etnék a. — Több

Esőben a fa alatt.